

MŰKÖDIK A KEGYELEM!

Számomra mindig fontos volt a gyónás, annak ellenére, hogy gyakran nehéz az embernek belátnia a bűnösségét, és még nehezebb azt kimondani. Hálát szoktam adni azért, hogy katolikus lehetek és élhetek ezzel a „lehetőséggel”.

Fiatalon furcsáltam, hogy az idősek miért mennek gyónni. Gondoltam, milyen bünt lehet még abban a korban elkövetni?

Vannak más felekezethez tartozó ismerőseim, akik fölöslegesen tartják ezt. Nekik el szoktam mondani, hogy milyen kegyelem ez Istentől, milyen felszabadító erő az, amikor hangosan kimondhatom a bűneimet egy papnak és tőle kapom a feloldozást.

Mostanában is megéltem. Hosszabb ideje nem tudtam áldozni, mert nem volt rendben a lelkem. Ilyenkor, mintha erőtlenné válnék. Minden bajom lesz. Fizikailag is rosszul érzem magam.

Mintha „kimenne” belőlem az élet. „Én vagyok az élet kenyere” Gondolom sokan vannak úgy a gyónással, hogy szeretik elodázni, – majd ekkor v. akkor, meg különben is olyan ciki, hogy már megint ugyanazok a bűneim, még mindig nem vagyok "szent".

Hát én is így szoktam. Pedig gyerekkorom óta Istennek hála nagyon jó gyóntatóim voltak. Igyekeztem mindig egy atyához járni. Ehhez szükségünk van alázatra. Úgy megyek oda, mintha Őt a testvéreimet is megbántottam volna, tőle is bocsánatot kell kérnem. Hisz ha egy testrészünk beteg, az egész test szenved. Így van ez az egyházban is, melynek tagjai vagyunk. Közben úgy érzem, Jézus az, aki meghallgat és meggyógyít ilyenkor.

Mindig nagy megkönnyebbülést jelent számomra a gyónás.

A napokban is ilyen élményem volt. Amikor kijöttem a gyóntatófülkéből, úgy éreztem egy egész hegy omlott le rólam.

A csúcspont csak ezután következett, az áldozás. Végre ismét beállhattam a sorba. Ismét egészen közel éreztem Jézust magamhoz. Olyan érzés fogott el, mintha vérátömlesztést hajtottak volna végre rajtam. Egész nap „figyeltem” magam és azt vettem észre, tényleg a kegyelem az, ami működik bennem. Én nem tettem semmit és mégis megváltoztak olyan dolgok, amiről a gyónás előtt azt mondtam: én képtelen vagyok rá.

Azért gondoltam, hogy ezt leírjam, hogy mindenkit buzdítsak (saját magamat is) a gyakori gyónásra. A kegyelem működik!

Landesz Rita

BESZÁMOLÓ AZ ÚJONCKIRÁNDULÁSRÓL

Hűvös, esős őszi napon (2018.10.27.) vágunk neki az év első kirándulásának a cserkészotthonból. Bő egy óra alatt elértünk tömegközlekedéssel Máriaremetére, ahol a gyönyörű kegytemplom kertjében tízóraiZHattunk, majd egy sapkából mindenki kihúzta egy társa nevét, akinek aztán egész túra során kedveskednie kellett, illetve megajándékozni egy apró ajándékkal.

Ezután elindultunk a Remete-szurdok felé. Az erdő csodálatos őszi színeiben pompázott, mindannyian gyönyörködtünk szépségében. Hamar elértünk a Remete-barlanghoz, melynek sötét belsejébe a bátrabbak be is merészkedtek, majd egy közös kép készítése után továbbhaladtunk utunkon.

Egy kis kitérőt tettünk az Örkény-emplékmű kedvéért, ahol adok-veszek alapon voltak jobbnál jobb műremekek kirakva, azokat lapozgattuk, majd a szomszédos rét felé vettük az irányt. Ott minden őr bemutathatta kedvenc játékát, melyet a legkisebektől a legnagyobbakig mindenki élvezett. A várva várt ebéd után a réttől is elbúcsúztunk, és végigjártunk a hegyoldalon. Lelkesedésünk hatására még a nap is kisütött, és többé nem esett az eső.

A könnyű túra után még megpihentünk a templomkertben, ahol a kisebbek és nagyobbak különváltak, hogy mindenki a saját korának megfelelő lelki játékot játszhasssa. Ennek végeztével

megindultunk a buszmegálló felé, és egy izgalmas tömegközlekedős óra után vissza is értünk szeretett cserkészotthonunkba.

„A HIDEG PAD NEM ELÉG”

Józsefváros plébánosát – Tóni atyát - a hajléktalanok papjaként is ismerik, külön nekik tart misét minden vasárnap du. 3-kor.

Sokan kérték számon az egyházon, miért nem „állt bele” a hajléktalan-ügybe, miért nem emelte fel értük a szavát, s miért nem nyitotta ki a templomok kapuját?

Az egyházi törvény szerint minden plébánián lennie kellene karitásznak, vagyis egy segítőnek a pap mellett, mert az egyháznak nemcsak az evangelizációval, hanem a szeretetszolgálattal is foglalkoznia kell, ha úgy teszik ez a vallásunk két alappillére. A valóságban sajnos ez nincs így, a legkiszolgáltatottabb, legszegényebb falvakban hovatovább már templomok sincsenek. Ha minden plébánia csak egy családot vagy akár egyetlen embert „bevállalna”, és hozzánk hasonlóan tudna folyamatosan gondozni, szebb lenne a világ. Az sem igaz, hogy az egyház nem szólalt meg az ügyben: Székely János szombathelyi megyéspüspök hosszú levelet írt a hajléktalanságról. Az nem segít, ha kinyitjuk a templomot, mert a hideg kő meg a hideg pad nem elég. Azt kellene megérteni, hogy egyetlen hajléktalan sorsának megfordításához több segítő folyamatos jelenlétére lenne szükség: szociális munkására, pszichológusára, akár egy rendi nővérré, és igen, a hívekre is, akik önkéntesként odaállnak a pap mellé. Ami most történik a hajléktalanokkal, az csak látszatinétkedés: egyik helyről egy másikra terelik őket, talán ideig-óráig eltűnnek a világ szeme elől, de a sorsuk nem változik meg, csak a szőnyeg alá söpörtük a problémát.

Kevesebben vagy többen vannak a hajléktalanok a nyolcadik kerületben, mióta életbe lépett az „életvitelszerű közterületen tartózkodás” tilalma?

Napközben nemigen változott a létszám, sőt, az október 15-e utáni napokban mintha a korábbinál többen sűtkéreztek volna demonstratívan a templom falánál, de estére azért elmennek, s inkább új helyekre húzódnak be. Minden törvény bevezetésének van egyfajta felfutása, aztán pedig egy lecsengése, de számomra erősen kérdéses marad, hogy meg lehet-oldani a hajléktalanok gondját ilyen adminisztratív intézkedésekkel. Az én véleményem az, hogy ehelyett sokkal több szociális munkásra lenne szükség, mint amennyiben jelenleg dolgoznak, és sokkal átfogóbban és érzékenyebben kellene hozzájárulni az emberi sorsokhoz. Egy ilyen ügy megoldásánál, ha van egy halvány remény, a családokat is be kellene vonni, azok számára, akik még nem vágta el minden szálát a szüleikhez, testvéreikhez, gyerekeikhez erős kapcsolat lehet ez az érzelmi vonal a visszatéréshez.

Tud ilyen példát?

Igen, itt a nyolcadik kerületben talákoztam egy férfivel, akit sikerült rábeszélni, hogy térjen vissza a családjához, engesztelődjön ki velük is. A hozzátartozók szerencsére nyitott szívvel fogadták a közeledését.

Ezerből hány ilyen boldog megoldás lehet?

Egy. Esetleg kettő. De ezt az utat sem kellene zárva tartani, mert minden sors más, nem ehet egy kaptafára felhúzni és bürokratikus módon kezelni a „hajléktalan-ügyet”. Sajnos szomorú tény, hogy azoknál, akik több mint három hónapja élnek az utcán, az visszafordíthatatlanul sérül, s a leépülési folyamat már nagyon ritkán megfordítható. Ennyi idő után elvesztik a hitüket a társadalomban, az Istenben, s erősebb lesz a függetlenség, a szabadság vágya, s kicsit úgy élnek már, mint a mai kor Robin Hood-jai, számkivettként, saját törvények szerint.

Kik tudják őket mégis megszólítani?

Jó példa a Teréz Anya Nővérei Rend, amelynek tagjai szintén itt a Józsefvárosban szegényekkel, betegekkel, hajléktalanokkal foglalkoznak, olyan türelemmel, amilyennel tényleg csak a szentek vagy angyalok rendelkeznek. De az ő erejük is véges.

Egy szociális munkásra pedig jóval több ellátatlan ember jut, mint a nővérekre, az elhivatottságuk, ha volt is, hamar felőrlődik, kiégnek, elhagyják a pályát. Egy ilyen taposóalomban, amelyben elképesztő emberi sorsokkal szembesülnek nap mint nap, hogyan tudna kialakulni egy személyes viszony, egy emberi törődés, s az a bizalom, ami a hajléktalan számára kapaszkodót jelenthetne?

Minden vasárnap háromkor hajléktalanoknak tart misét a józsefvárosi plébánián. Milyen egyéni sorokat lát?

Egyre több a fiatal hajléktalan. Feljönnek a fővárosba vidékről, nagy ambíciókkal, de nem találnak munkát, vagy ha igen, azért olyan kevés pénzt kapnak, hogy nem futja egyszerre albérletre meg élelemre. Visszamenni, a kudarccal szembenézni és újra irány váltani nem akarnak, marad az utca. Sajnos azt is ki kell mondanunk, hogy a fiatal hajléktalanok jó része az állami gondozásból kerül ki: nagyon kevesen maradnak bent 24 éves korukig az úgynevezett utógondozó rendszerben, tizennyolc évesen „kilöködnék” a való életbe mindenféle élettapasztalat nélkül. Ismerek egy fiatalembert ilyen háttérrel, aki napjai nagy részét a Szabó Ervin könyvtárban tölti, filmeket tölt le és néz: egy másik világban él, nem ebben. S vannak olyan felnőttek, akik kapaszkodót vesztek: furcsamód akkor válnak hajléktalanná, amikor meghalnak az idős szülők, s ott maradnak egyedül falun. A korábbi zárt, gondoskodó közösség ott is megváltozott, már nem élnek együtt generációk, nem ülnek a padokon az idős asszonyok, akik nem csak pletykálgodtak, de azt is jelezték, ha bajba került valaki. A felnőttkor árvái inkább a nagyvárosi nyüzsgést választják, akár a hajléktalan léttel együtt, mint az otthoni magányt. Hogy az alkohol pedig mindezeknek oka vagy következménye, azt legtöbb esetben nagyon nehéz kettéválasztani.

Nincs egy zug

Varga Éva Anikó a Józsefvárosi plébánián irodavezetőként dolgozik, de szociálpedagógusként és szociális munkásként munkaideje egyik részében rászoruló családokat gondoz. Szívós ügyintézősséggel és utánajárással mentett meg például egy tizenegy gyermekes családot attól, hogy egyik-napról a másikra utcára kerüljenek s maguk is hajléktalanná váljanak. Szavai szerint a hajléktalanság ügyét nem lehet úgy megoldani, hogy az embereket tömegszállásokra szállókra: összezsúfolódva eleve ingerlékenyebbek, gyakran törnek ki verekedések, s az sem ritka, hogy öten-hatan lefognak valakit, lehúzzák a cipőjét és elveszik. A szociális munkás ilyen ügyekben tehetetlen. - Azt várják a hajléktalantól, hogy töprengjen el az életén, gondolkodjon a kilátásain, keresse a lehetőséget: de nincs egy zug, ahol meghúzhatja magát, ahol egyedül lehet. Még az is egyfajta megoldás lehetne, ha a kolostorok mintájára egyszemélyes fülkéket alakítanának ki, ahol ott lehetne a cókómókjuk, s ahová napközbe is behúzódhatnak. A kormány döntése azért is álságos, mert reggelente a motyójukkal együtt teszik ki az embereket az éjszakai szállásról, vagyis azt cipelniük kell magukkal. Márpedig ha egy ember ezekkel együtt üldögél a padon, az mindjárt „életvitelszerű ott tartózkodás”, ha viszont ezek nélkül, akkor csak megpihent egy kicsit. Varga Éva Anikó hangsúlyozza: az egyház a karitászon és más szeretetszolgálatokon keresztül gondoskodik az elesettekről, ezért nincs értelme az olyan mondatoknak, hogy miért nem nyitják meg a templomok kapuit a hajléktalanok előtt.

Doros Judit